

OBSAH

Feminismus u nás	
a v Americe	1
Vtělení optimisté	8
Nebezpečí být normální	11
Kazatel staré školy	12
Křesťanství, jaké svět	
nezná	13
Jak uniknout nudě	15
Nový věk a církev,	
5. pokračování	17
Milým slovenským	
čitateľom	23

FEMINISMUS

Feministická tematika je na Západě velice živá a zanedlouho bude neméně živá i u nás. Hnutí, které se tematikou žen zabývá, si vysloužilo nevábný název feminismus. Protože jsme čím dál tím více "světoví", může se feminismus stát i u nás masovým hnutím. Doufejme, že nebude tak nevábné a plné nenávisť, jak je tomu na Západě. Obavy jsou to oprávněné, protože právě u nás je úrodná půda připravena. Rádi totiž napodobujeme to, co je ve světě v kur-

su. Neutěšená situace žen a dětí je nejen v těchto zemích třetího světa, ale i v zemích, kde si ženy vybojovaly rovnoprávnost. Těhotenství je pro mnohé ženy nechtěná událost a mateřství na obtíž. Morální problém dnešních žen i rodin znásobují obtížné sociální podmínky. Bytová a finanční situace je složitá. Role žen, mateřství, otcovství, výchova dětí zůstanou ve slepé uličce, dokud nesrovnáme krok ne se světem, ale s Božím písmem. Otázka žen a dětí je celosvětový problém. Ženy, zahnané do krajnosti, dávají přednost rovnostářství, muži, kteří mají zájem o rodinu, dávají přednost patriarchální tradici. Avšak ani jedno ani druhé vztah mezi muži a ženami neřeší. Kde hledat odpověď?

V minulosti jsme Den maminek nahradili svátkem politicky a mezinárodně uvědomělých žen. Dnes se ke Dni matek sice vracíme, ale do jaké míry se zbavíme totalitního myšlení a tradice? Stane se feministické hnutí hybnou silou změn, které musí nezbytně přijít?

První vlaštovka feminismu byla vydána nakladatelstvím Iva Železného. Kniha, kterou napsala Carola Biedermannová, se jmenuje "Mstivá kantiléna". Jak z názvu knihy vyplývá, nejde o přípravu na manželství, ale zabývá se neradostným údělem žen současnosti. Autorka Carola Biedermannová má obavy, jak bude kniha přijata. Ani reakce jejího manžela prý nebyla nejlichotivější. Mluvil o Kantiléně jako o kni-

2 ZÁPAS O DUŠI

ze kruté a zlé, ale ne nepravdivé. Pokud jde o ostatní muže, Carola prohlásila: "Bojím se, že mě některý z manželů za Kantilénu zabije." Autorka je v mnoha místech knihy i vtipná. Co si myslí muži o feministkách? "Feministka se pro ně rovná mužatce, pokud možno lesbičce, kastrující ženě. Když se se mnou setkají, dívají se, proč jsem feministka, když jsem vdaná a mám dvě děti, a navíc vypadám hezky." Jinde říká: "Mou snahou je dosáhnout nejen rovného práva na práci u žen a mužů, ale i rovného práva na odpočinek po práci."

Jak podle autorky vidí církve vztah ženy a muže? "Snad proto se muži valdem vrhají do lůna církve a volají po křesťanských hodnotách, což v překladu do lidštiny znamená zahánění žen k plotně. Některé ženy souhlasí, jiné kladou odpor, neboť se většinou kupodivu nezbláznily. ... Pokud jde o sex, církevní pojetí mravnosti obnáší, že sex se má konat pouze v manželství a výhradně za účelem plození potomstva. Se skřípěním zubů se tolerují, a to jen někde, prezervativy jako ochrana proti AIDS."

Kdo má pravdu? Církve? Ani ty ne. Některé církve hrají dál svoji falešnou roli, když tvrdí, že sex je určený pouze k rozmnožování. Boží slovo - Bible - mluví jinak:

♦ Abyste se však uvarovali smilstva, ať každý má svou ženu a každá svého muže. Muž ať prokazuje ženě, čím je povinen, a podobně i žena muži. Žena nemá své tělo pro sebe, ale pro svého muže. Podobně však ani muž nemá své tělo pro sebe, ale pro svou ženu. Neodpírejte se jeden druhému, leda se vzájemným souhlasem a jen na čas, abyste byli volní pro modlitbu. Potom buďte spolu, aby vás satan nepokou-

šel, když byste se nemohli ovládnout. (Ř 7,2-5)

Píseň písní je biblický popis lásky a milování. Kdyby bylo milování určeno pouze k plození a rozmnožování, Píseň písní by nebyla napsána.

♦ Buď požehnan tvůj zdroj, raduj se z ženy svého mládí, z milované laně, z líbezných srny; její prsy ať tě vždycky opojují, po jejím milování smíš stále blouznit. (Př 5,18-19)

♦ Uživej života se ženou, kterou sis zamiloval, po všechny dny svého pomíjivého života. (Kaz 9,9)

♦ Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. (Ef 5,28)

Ale pokračujeme v autorčiných názorech.

"V poslední době jsou kněží podráždění jednáním žen, které nestály o muže, ale stály o dítě. Nechaly se tedy uměle oplodnit a porodily, ač muže nepoznaly. Církve se zlobí, že ty dámy napodobily Madoninu kariéru, což má být hřích. ...Muži chtějí ovládat plození - a neumějí ovládat ani sami sebe. Jde jim o moc nad ženským tělem, asi je to vzrušuje. ...Muži prostě nesnášejí, když žena rozhoduje o svém těle. Její tělo pokládají za své vlastnictví. ...Dítě by se nemělo narodit v důsledku nátlaku církve nebo státu. Mělo by se narodit tehdy, když si ho muž, žena nebo oba společně přejí a mohou si ho dovolit. Ano, i muž samostatně. Proč by nemohl požádat ženu, kterou pokládá za vhodnou matku, aby pro něho dítě porodila? Staral by se už sám, matka by dítě mohla navštěvovat. ...Žena by byla zvýhodněna možností umělého oplodnění, což by muži asi těžce nesli, ale snad by jednou nějakou výhodu ženám dopřát mohli. ... nahánění žen do man-

želství a mateřství, ať už prostřednictvím byrokracie nebo církevními dogmaty a "syndromem všichni", je zvrhlé, nepřirozené, jako každé donucení. ...Svobodné rozhodování lidí o vlastním životě a vlastním dítěti předpokládá pád mnoha tabu, hlavně církevních. Musela by existovat naprostá svoboda antikoncepce i interrupce a jiný společenský přístup, jiný, upřímnější pohled na soužití mužů a žen: Méně lásky, více ekonomiky a dělba práce. Vlastně by vznikla nová rodina - a bylo by na čase. Svatá instituce manželství a rodiny je místem ponížení ženy a využití její pracovní síly k velmi namáhavým a velmi ponižujícím činnostem.

...Nutný závěr, že život muže je cochcárna, zatímco život ženy musárna. ...Muži si myslí, že ženská emancipace je opravňuje chovat se k ženám hrubě. Tvrdí, že i ženy jsou hrubé. Ano, jsou. A co má být? Život je tomu naučil. Život s vámi, pánové."

Moderní doba je jen jednou z příčin nestabilní rodiny. Dnešní žena nemá snadný úděl. Často je vydírána, zotročována a zneužívána. Pro mnohé muže je žena především sexuální objekt. Podívejte se kolem sebe, v kancelářích, restauracích! Co vidíte v časopisech? Všude najdete nahotu ženských těl a myšlenky, které muže napadnou při pohledu na ně, nemají s mateřstvím a láskou k ženě nic společného. Právě zde by měla každá žena žádat o úctu a ohleduplnost. Bude asi ještě dlouho trvat, než budeme mít u nás zákony, které budou ochraňovat mravnost. Návrhy na takové zákony by neměly chybět ve volebních programech. O právu respektu k ženám by měly vědět i naši vládní představitelé a zákonodárci. Jsme však jako národ v dneš-

ní době zralí k umravení nebo budou samy ženy bojovat proti mužům?

Vztahy mužů a žen, vztahy v rodinách, jsou narušené ve většině světa. Láska, nejen ta tělesná, je zdeformována. I o tom svědčí hnutí feminismu, které bere věci do svých rukou. Tím se však hledané řešení ještě více zkomplikuje. Málokdo si dnes uvědomuje Boží plán pro jednotlivé role mužů a žen, plán pro soulad v mezilidských vztazích, ale i ve vztahu k přírodě. Znovu se musíme vracet na počátek, který svědčí o lásce, s níž Bůh stvořil vše pro člověka. Bůh stvořil člověka a pověřil jej vládou nad zemí a přírodou. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, poželhal jim a řekl:

♦ "Plodte se množte se a naplňte Zemi." A dále Bůh Hospodin řekl: "Není dobré, aby byl člověk sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou."

Již ve druhé kapitole První Mojžíšovy knihy, ve dvacátém čtvrtém verši se dočteme o manželství:

♦ "Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem."

Otce i matku dnes opouští nejen muži a ženy, ale často i chlapi a dívky. Stanou se jedním tělem a na manželství či mateřství ani nepomyslí. Otcovství, mateřství, těhotenství, obzvláště opakované, považují samotné ženy často jen za pudové rozmnožování, či selhání antikoncepce. V jiných zemích a kulturách jsou děti a početné rodiny velice důležité. Vždyť v minulosti byla neplodnost ženy úplné prokletí. Děti byly jediná pojistka stáří. Dnes, mít více dětí, je málem zločin. Rovnoprávnost žen spočívá v tom, aby každé ženě patřila Bohem daná úloha, aby žena byla doplňkem a ozdobou muže. Vezměte ženě

4 ZÁPAS O DUŠI

její mateřskou úlohu a co jí zbyde? Dnešní inženýři lidských duší svedli ženu, aby svobodně rozhodovala a dobrovolně vstupovala do role otrocka. Dnešní ženy, alespoň ty, které nám předvádějí obrázkové časopisy, televizní a filmové produkce, jsou bytosti z jiného světa. Nejsou stvořeny pro lásku, manželství, otěhotnění a mateřství. Už jste viděli ženu v roli babičky? Jedny babičky jsou zapojeny v pracovním procesu, druhé jsou příliš moderní a aktivní, na vnoučata nemají čas, další se svých zdivočelých vnuků raději vzdají, protože mají na výchovu jiné názory než rodiče. Přesto vám většina žen potvrdí, že být babičkou je po mateřství to nejkrásnější, čeho se žena může dožít. Ale i babičky a dědečkové z našeho života mizí. Jakou roli tedy ženy mají?

Právo vykonávat svoji Bohem danou mateřskou roli spočívá v tom, aby žena měla možnost se rozhodnout, jestli chce vychovávat děti, ne jestli musí jít do zaměstnání. Touhou ženy by mělo být, aby měla své děti čím nakrmit, a ne toužit po věcech, které si nemůže kvůli dětem dopřát. Samotná mateřská dovolená není dovolená, ale velice intenzivní péče o dítě, která se svou obtížností a náročností zcela vyrovná vojenské službě mužů. Nikoho by nepadlo srovnávat vojenskou povinnost s dovolenou. Muži dostávají za službu ocenění, frčky a vojenský postup. Většina mužů odslouží vojenskou povinnost, aniž by byli nasazeni do předních linií válečných konfliktů. Ale i to se stává. Mužova povinnost je krátkodobá, ženina přetrvá mnoho let, a právě proto žena potřebuje pevné zázemí, které tvoří manželství. Sám voják v poli nevyhraje žádnou bitvu. A právě zde si do-

volím ještě jedno přirovnání rovnoprávnosti mužů a žen. Ano, někdy se stane, že mateřství ženu překvapí, zastihne v nejnevhodnější dobu, ale podobně i muži někdy nemají na vybranou. Musí nastoupit do předních linií na frontu. Odmítnutí služby v prvních řadách se neřeší exekucí velitele, ale exekucí zběha. Plnoprávná žena by také neměla řešit těhotenství exekucí dítěte. Uprostřed válečného konfliktu zbývá naděje, že přežijeme. Válečné ztráty nejsou malé, ale většina vojáků, i matek, které přivedly na svět dítě, které si nepřály, přežijí nepohodlí i vojenské tažení. Kolik právě takových dětí nakonec přinese štěstí do života vlastních či adoptivních rodičů. Važme si všech, kdo si cení lidského života, i maminek a vojáků, kteří jsou ochotni něco obětovat. Važme si žen a mužů, kteří žijí v manželství a vychovávají děti v Božím duchu s modlitbou za náš národ, který se sice ke křesťanským tradicím stále hlásí, ale nefrdí se podle nich. Připomeňme si, že vojákům velí starší a zkušení velitelé, podobně mladším ženám mají radit a povzbuzení dávat starší a zkušenější ženy. Neodsuzujme, ale pomáhajme právě těm, které to potřebují.

Marie Frydrychová popsala ve své knížce "Příprava na manželství" dva typy žen. Ten první šíří kolem sebe panenskou vůni a vzbuzuje u mužů rytířskost. Druhá skupina žen svým jednáním šíří kolem sebe vůni koketky, která činí z muže záletníka. Ženy vyznačují vůni a muži na tuto vůni odpovídají svým jednáním podobně jako motýl letí za vůní květiny. Nejsmutnější je pohled na ženy, jejichž vůně muže nepřitahuje vůbec, a to jsou feministky. Proto je důležitá výchova dětí pro funkční společnost a příprava na manželství.

Paní Biedermannová se tak trochu pojistila, když říká "žena není povinná být dokonalá". Má pravdu. Společnost nestojí pouze na dokonalých ženách. Funkční společnost tvoří nedokonalé ženy a nedokonalí muži, kteří jeden druhého doplňují, jeden druhého milují a jeden druhému pomáhají.

Jaké je tedy její očekávání u mužů? Na otázku "Co ženy očekávají od prezidenta?" odpovídá:

"Prezident by měl být reprezentativní, chytrý, vtipný, elegantní, krásný, vzdělaný, lidský, soucitný" ... a dodává:

"Znáte takového muže? Já ne. I když můj manžel by nebyl špatný prezident. Ale žena se všemi těmito vlastnostmi by se našla snáze..."

Kolik žen bude s autorkou souhlasit? Věřím, že mnoho, aniž by se zeptaly, zda vtipnost, chytrost, elegance, krása, vzdělání, lidskost a soucitnost jsou kvality nejen pana prezidenta, ale i manžela, vedoucího podniku, ředitele školy, primáře nemocnice, poslance nebo mluvčího politické strany? Skoro bych řekla, že jde o dvojí metr a ani slůvko o dokonalosti. Nezapomínejme, že inteligence a charakter jsou dvě odlišné věci. Zaměnili jsme inteligenci za poctivost, chytrost za bezúhonnost a mužně řezaný profil považujeme za profil mravní. Zapomněli jsme, že být úspěšný a schopný ještě neznamená být čestný a že nekompromisní postoj ještě nezaručuje poctivost či správné morální zásady. Pouze Bible nás učí chápat tyto hodnoty. Hovoří o moudrosti, která je od Boha a na jejím počátku je bázeň před Hospodinem.

FEMINISMUS V AMERICĚ

Jedna z editorek pražských anglicky vycházejících novin, Prager Post, Ame-

ričanka a univerzitní lektorka feministiky u nás zatím moc nepochodila. Chtěla povznést vědomosti našich žen o útlaku, o kterém prý ve své nevědomosti ani nevědí. Chtěla je pozvednout z ignorance, ale nakonec dodává: "Naše americká arogance, nejen v otázkách feminismu, natropila více škod než užitku."

Vnucované přesvědčení, že české ženy ani nevědí, jak jsou utlačované, se zatím nesetkalo s potřebným ohlasem. Dodává: "Nemohu snést potupu západního feminismu, jak jej portréty autoři jako je Josef Škvorecký a Ota Ulč."

První dáma Ameriky patří také k ženám, které se vyjadřují k otázkám feminismu. Paní Clintonová říká: "Je na čase, abychom si uvědomili jeden omyl. Neexistuje žádná ženská otázka, ani dětská ani mužská. Jsou jen problémy, které se týkají nás všech a musíme je společně řešit."

Zamyslíme-li se nad tím, co paní Clintonová říká, měli bychom se skutečně zamyslet, jak tyto problémy řešit. Máme jedinečnou příležitost poznat, jak daleko feminismus pokročil na Západě, který nás tolik ovlivňuje svým brakovým uměním a zábavou.

Podobně jako u nás, ale o dvacet let později ženy v Americe vzaly osud do svých rukou. Nastoupily do zaměstnání. Nebylo to z ekonomické nutnosti, ale protože chtěly získat profesionální kariéru a uznání svých schopností. Aniž kdo zpozoroval, zaměstnání žen proniklo do všech sfér. Bez zaměstnaných žen by se dnes nic neobešlo. Ženy si brzy uvědomily, že sice mají kariéru, ale nemají takový vliv a nejvyšší postavení jako muži. Ženy, především ty mimořádně schopné, touží po moci snad ještě více než muži. Ale většina z nich,

6 ZÁPAS O DUŠI

podobně jako mužů, není kapitány, ale vojáky. Každý podnik má obvykle jen jednoho generálního ředitele, několik manažerů nebo správní radu a mnoho zaměstnanců. Také armádě, která má tisíce vojáků, velí generál a jeho důstojníci. Ostatní jsou řadoví vojáci, kteří jen plní rozkazy. A právě mnohé ženy chtějí především velet. Když Bůh vyřkl kletbu v ráji za Evinu neposlušnost, měl na mysli dvě oblasti ženina života, které nás trápí dodnes. Řekl:

♦ *"Velice rozmnožím tvé trápení a bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout."* (Gn 3,16)

První část kletby spojené s trápením a bolestí těhotenství spojené s porodem nejsou tak hrozné, jako trápení a bolest kolem ženiny plodnosti či neplodnosti. Druhá část kletby neříká, že žena bude dychtit po muži sexuálně. V drtivé většině dychtí po ženě právě muž. Z originální hebrejštiny a z českého *"ale on ti bude vládnout"* vyplývá, že žena bude dychtit po manželově postavení. Ženy často říkají, že se měly narodit jako muži. Muž téměř nikdy nevysloví, že se měl narodit ženou. Tento verš v podstatě říká: ... budeš dychtit po postavení (vládě) svého muže, ale on ti bude vládnout ... V této souvislosti nám druhá polovina verše dává logický i gramatický smysl. Vláda muže nad ženou ovšem znamená milovat ji jako Kristus miluje církev a za ni obětoval svůj život. Kapitán opouští potápějící se loď, až jsou námořníci a pasažéři v bezpečí.

Každá žena, která se postaví ve vztahu k muži na kapitánský můstek, nemůže očekávat nic jiného, než potápějící se plavidlo. Válka žen proti mu-

žům zanechala nenapravitelné škody, které souvisejí s úpadkem morálních hodnot, rozpadem manželství, nemanželskými dětmi, špatnými rodinnými vztahy, chybějící sociální jistotou, neustále rostoucím zdaněním, rostoucími cenami a klesající kupní silou. Feminismus nebojuje proti zlu, který sám rozpoutal, ale hájí rozvody, potraty, státní podpory matkám a dětem bez otců. Takový životní styl podporuje naprostou závislost na státních podporách, chudobu a nespokojenost.

Tato skutečnost platí i u nás. *"Sociologové už dva roky s nelíčeným údivem zjišťují, že značná část voličů pravicových stran (ODS a ODA) trpí vnitřní rozpolceností. Vyslovují se sice pro radikální ekonomickou reformu, ale v hloubi duše mají v podstatě levicové postoje. Podle posledního průzkumu Sociologického ústavu Akademie věd se například téměř polovina stoupců pravice domnívá, že peníze, byt a zaměstnání je občanům povinen zajistit stát."* (Respekt 93) Občané chtějí, aby se stát staral o právo na bezplatné vzdělání i lékařskou péči. Budeme znovu budovat rovnoprávnost vztahů a sociálních jistot?

Ženy hledají novou cestu uplatnění, ale cestou feminismu ji určitě nenajdou. Feminismus v Americe přesvědčuje ženy, že muže nepotřebují a štěstí a životního naplnění dosáhnou i bez nich. Jedna z extrémních feministek Sheila Cronen dokonce prohlásila: *"Protože manželství legalizuje otroctví žen, musí se ženské hnutí soustředit na boj proti manželství. Svoboda žen se neuskuteční, dokud bude existovat manželská instituce."*

V lednu 1988 "Národní organizace žen doby" prohlásila: *"Je to zřejmé."*

Každá žena, aby byla plně femininní, musí ochotně přijmout lesbický způsob života."

Feminismus popírá vážný důvod, proč ženy nedosáhly špičkových pozic. Hlavní důvod je právě jejich ženství a děti. Děti vyžadují péči. Mnohé mladé ženy, aby dosáhly pozic, odložily manželství i mateřství. Mnohé získaly o čem snily, ale o to více zatrkly vůči mužům i vůči údělu žen. Nenápadně se postavení žen, rodiny a kupní síly změnilo natolik, že jeden příjem pro rodinu nestačí. Snad právě v tomto bodu má pravdu i Carola Biedermannová. *"Práce muže i ženy, aby společně uživilu rodinu, byla vzhledem k výdělkům za komunistického režimu nutná. Dokonce se tvrdí, že to bylo pečlivě spočítané, aby muži nemohli rodinu uživit a ženy musely pracovat."*

Stejně dopadly i americké ženy. Většina feministek popírá čistě ženská specifika, ale i samotné soudy uznávají, že chování žen se během menstruačního cyklu může nekontrolovatelně změnit. Ano, i zde můžeme použít již citovaný verš o *"trápení a bolesti těhotenství"*. Lékařsky uznávaný předmenstruační syndrom postihuje vysoké procento žen a v některých případech se žena může změnit v nejzákladnější bestii této planety. Je to nepochopitelné, ale některé ženy byly za své bestiální činy a vraždy soudem osvobozeny. Některé ženy ztratí kontrolu nad svým chováním a nevědí co činí. Toto není pomluva, ale fakt, který mnohé z nás tušíme, některé o něm víme. V Americe se zcela běžně podávají pod lékařským dohledem hormonální přípravky, které mají předmenstruační napětí snižovat. Každý manžel by měl znát a počítat 28 dnů průměrného cyklu ženy. V krizo-

vých dnech by měl ženě prokazovat mimořádnou ohleduplnost. Nepomůže jen ženě, ale i sám sobě, k harmonickému manželskému soužití. Božím plánem pro muže a ženy není, aby vzájemně soutěžili, kdo dokáže víc, ale aby se navzájem doplňovali. Ne aby jeden druhému ponížene otrocky sloužili, ale aby jeden druhému přinášeli z lásky ty největší oběti.

CO MÁ KOMUNISMUS A FEMINISMUS SPOLEČNÉHO?

Komunismus budoval nebe na zemi bez Pána Boha a do budovatelského úsilí zapojil ženy. Feminismus buduje ženský ráj stejnou metodou, ale bez mužů. Cílem feminismu je zničit manželskou instituci a p' ů zaručit právo rozhodovat svobodně o reprodukci. Nová role žen přinesla do života společnosti mnoho změn. A právě v této oblasti postkomunistické země mají světové prvenství. Každý rok se na světě narodí asi 142 miliónů dětí. Tři milióny dětí jsou adoptovány a interrupcí končí dalších 65 miliónů nenarozených dětí. Bývalý Sovětský svaz se na této statistice podílel šesti až sedminásobným podílem oproti vyspělým kapitalistickým zemím. Právě zde končilo 90 % všech prvních těhotenství přerušením. V Americe přijde o život ročně 1,5 miliónů dětí, v Rusku to bylo v r. 1991 3,68 miliónů, přibližně 5 miliónů životů. To je 13 700 zmařených životů každý den, 570 dětí každou hodinu, 10 každou minutu skončí v život na klinikách, pod odborným dohledem lékařů těchto dvou tolik rozdílných zemí. Toto číslo můžete vynásobit 13 a máte světový počet dětí, které končí život rukou člověka. Rusko i Amerika jsou v mnohém předvojem. Právě jedna ta-

8 ZÁPAS O DUŠI

ková spolupráce a investice do moskevského ústavu pro biologickou medicínu stála zhruba tři sta tisíc dolarů. V Americe s takovou investicí zařídíte sotva zubařskou ordinaci. V zemi neomezených možností mohou američtí lékaři dokázat nevídané.

"Plody získané těmito potraty jsou v Ústavu pro biologickou medicínu v Moskvě zpracovány: mozek, podvěsek mozkový, plíce, játra, mícha, slinivka, kůže, kosti, svaly se používají pro transplantace. Z těl nenarozených dětí se připravuje více než čtyři tisíce druhů různých preparátů. Ženy se mohou podrobit interrupci až do sedmého měsíce těhotenství. V roce 1991 bylo takových případů 354 000. Dovážené západní léky, jež jsou pro většinu pacientů v Rusku nedostupné, přijdou na 150 dolarů za zákrok. Takto získaná embrya jsou využívána k transplantaci tkání pro devizové pacienty, kteří jsou nevléčitelně nemocní a platí za tuto obskurní terapii zhruba osm tisíc dolarů." (100+1 Zahraničních zajímavostí 9/93 Stern Hamburk.)

Pro některé ženy je morálně únosnější poskytnout embryo pro vědecké účely. V budoucnu se může stát, že se ženy stanou pouhou továrnou plodů určených k transplantacím. Potřeba dětských orgánů pro transplantace otevře novou éru lidské vyspělosti. Jen věda má prý možnosti, jak zmírnit etické námitky proti takové práci. Motiv zisku i případná "pomoc" trpícím může být dostatečným motivem k takové spolupráci. Již dnes se provádí transplantace srdce novorozencům. Život je ukončen, aby byl zachráněn. Jedni umírají, aby druzí mohli žít, a ústřední roli hraje žena. *"Vaječnický dvouměsíční plodu děvčátka už obsahují několik*

miliónů vajíček. Pokusy na zvířatech prokázaly, že transplantovaný vaječník přenesený z plodu vyvolává úplnou plodnost u předtím sterilního zvířete. Kdyby mohl takový transplantát poskytnout ženě, jež se narodila bez vaječnicků, šanci k oplodnění, mohl by potrat jednoho plodu vést k narození celé rodiny dětí." (Newsweek, New York)

Prezident Clinton se již vyjádřil, že jeho cílem je "osvobodit vědu a medicínu ze sevření (protipotratové) politiky." V neděli si zajde do sboru, pomodlí se, přijme památku a vrátí se ke svým prezidentským povinnostem. Kdo stanoví etické meze a kdo potrestá ty, kdo tyto meze překročí? Někteří zastánci etických hodnot dodávají, že interrupce je tragédie, ale že je dobré vzít si z ní něco prospěšného. Jak vidno, feminismus je obětí tvrdého kapitalismu a ještě horšího myšlení komunismu.

-kas-

VTĚLENÍ OPTIMISTÉ

Eli Wiesel, známý židovský autor, nositel Nobelovy ceny, líčí ve své knize "Noc" poslední stadia nacistické zkázy ve střední Evropě. Třebaže tento autor sám nevěří v Boha, Bůh může použít i toto svědectví o skutečných událostech jako varování nám všem.

Celé židovské obce v Polsku, Německu, Rakousku i jinde byly už úplně vyhlazeny, ale malé městečko Sighet, ležící vysoko v horách, v zřejmém bezpečí, nebylo ani dotčeno. Jedni ujišťovali druhé, že vše přejde a nedostane se až sem. My Židé jsme vtělení optimisté, věříme všemu - jenom ne Bohu a Jeho Mesiáši, Ježíši.

Jako mladý hoch tento autor studoval a prakticoval učení Kabaly, což je starý mystický systém, jehož učení přímo odporuje Božím přikázáním v Písmu. Jednoho dne byli všichni židovští cizinci vykázáni ze Sighetu, a mezi nimi byl Wieselův výstřední učitel tohoto zakázaného umění, Moche. Byl sebrán gestapem, a v lesích Haliče v Polsku se stal svědkem bezuzdné krutosti utiskovatelů. Byl raněn do nohy a zůstal ležet jako mrtvý. Zázrakem unikl a vrátil se do Sighetu.

Říkal každému, co zažil. Úplně se změnil. Už nesdílel své kabalistické názory na Boha se svými starými přáteli, kteří ho tak dychtivě poslouchávali. Už ani nezpíval. Jeho oči poznaly "tajemství nepravosti" a nemohl jinak, než varovat každého před nadcházející zkázou.

Lidé nejenže neuvěřili jeho vyprávění, ale dokonce jej odmítli i poslouchat. *"Chce, abychom ho litovali. Jakou on má obrazotvornost."* Anebo, *"Chudák, on se zbláznil."* A Moche plakal.

Mladému Weiselovi ho bylo líto a položil mu otázku: *"Proč se tak moc snažíte, aby lidé věřili tomu, co jim říkáte? Na vašem místě bych nedbal na to, jestli věří nebo ne ..."* Moche zavřel oči, jakoby chtěl uniknout času. *"Ty tomu nerozumíš,"* řekl zoufale. *"Nemůžeš to pochopit. Byl jsem zázračně zachráněn. Dostal jsem se zpět. Odkud jsem vzal sílu? Chtěl jsem se dostat zpět do Sighetu, abych vám řekl o své smrti. Abyste se mohli připravit, dokud je ještě čas. Abych zůstal na živu? Ne, to ne, nezáleží mi už na životě. Jsem sám, ale chtěl jsem přijít zpět a varovat vás. A teď mě ani nikdo neposlouchá..."*

Známky německé expanze se stupňovaly, ale nikdo si to nepřipouštěl.

Všichni byli plni logicky znějícího rozumu. *"Němci nepřijdou až sem. Zůstanou v Budapešti. Mají strategické i politické důvody..."* Zanedlouho se objevila německá obrněná vozidla v ulicích Sighetu. Pohled na vojáky v ocelových helmách se znakem lebky a hnátů působil velkou úzkostí, ale zanedlouho se vrátil optimismus. Němci byli již ve městě. Nacisti byli u moci, výrok odsouzení byl vyřčen, a přece se Židé v Sighetu ještě usmívali.

Existuje zdravý optimismus, který pramení ze znalosti Božího milosrdenství a lásky, který se projevuje obzvláště ve velkých zkouškách. Ale optimisté v Sighetu čerpali své "Weltanschauung" z toho, že odmítli připustit existenci žhnuoucího nebezpečí kolem dokola, tělesného i duchovního. Tradice, kabala, a všechna pozitivní myšlení celého světa nemůže nahradit Toho, který jediný může smířit odcizené lidi s jejich Stvořitelem.

Každý Žid dostal žlutou hvězdu a byl nahnán do ghetta. Potom jednou večer bylo vyřčeno osudné slovo: deportace. Každý se měl dostavit na náměstí příští ráno jen s jedním zavazadlem. Vše ostatní muselo být zanecháno. Vše možné šperky a zděděné poklady byly zahrabávány v každém kousku země, kde se dalo. Mnohý cenný majetek byl prostě zanechán na ulici. Najednou neměl žádnou cenu.

Pod ranami obušků maďarské policie byla tato soužená skupina lidí přestěhována do menšího ghetta. Optimistická prohlášení pokračovala. Wiesel poznamenal: *"Tyto optimistické proslovy, kterým nikdo nevěřil, pomohly trávit čas. Těch několik dní, které jsme tam prožili, prošly celkem příjemně, v klidu. Lidé byli k sobě navzájem vlíd-*

10 ZÁPAS O DUŠI

nějsí. Bohatství, sociální postavení a důležitost nehrály více rolí. Jenom lidé, všichni odsouzení ke stejnému osudu - doposud neznámému."

V sobotu pochodoval tento unavený zástup k nádraží. Děti se věšely na znavené nohy svých rodičů. Čekal tam nákladní vlak dobytčáků a jako dobytek byli Židé nacpáni po osmdesáti do každého vagónu. Za zamčenými dveřmi nebyl skoro žádný vzduch, žádná voda nebo jídlo a horko bylo nesnesitelné. Těla byla napakována těsně na sebe, a nikdo nemohl upadnout na zem. Ten vlak se kymácel krajinou, a po tři dny a noci lidé lapali po vzduchu v černé tmě. Mladí lidé, zbaveni vši společenské formy, podleli pudu a využívali tmy. Souložili v našem středu, nedbali nikoho, jako by byli sami na světě. Ostatní předstírali, že nic nepozorují.

Tato historická událost přesně zobrazuje současný duchovní stav lidstva. Je tu plný svět lidí, zamčených v tmavých dobytčácích, marnících čas smilněním. Jako pošetilci se říítí po kolejších vedoucích do záhuby. Jsou úplně slepí, nevidí, že zahynou, protože odmítají otevřít oči.

V tomto dobytčáku byla také asi padesátiletá žena, paní Schakterová. Tu a tam ukázala směrem k jedinému zamřížovanému okénku a přerušila jednotvárný hukot kol vlaku šilným výkřikem: "Oheň! Vidím oheň!" Nikdo nemohl snést ta slova. Zacpali jí ústa a tloukli ji, až přestala. Pokaždé se vzhopila a ječela: "Podívejte se na ten oheň! Plameny, všude jsou plameny!" Lidé se dívali malým okénkem a neviděli nic, než tmu. Ta zmučená žena upadla, jak se zdálo, do bezvědomí. Každý se snažil si zdímnout, vtom

zнову zaječela: "Oheň! Pec! Podívejte se tamhle!" Zase se dívali a viděli jenom tmavou noc. Když vlak konečně zastavil v Osvětimi, paní Schakterová seděla tiše v koutě. Všichni ostatní usoudili, že se úplně zbláznila. Náhle ti, kteří vyhlíželi z okénka, zděšeně vykřikli: "Židé, podívejte se! Podívejte se oknem! Plameny! Podívejte se!" Plameny šlehalo z vysokého komínu a černé noční nebe bylo prosáklé zápachem škvařícího se masa.

Když jsem přečetl tuto působivou knihu, cítil jsem hluboce s autorem Wieselem. V zimě roku 1975 jsem se zúčastnil přednášky, kterou tento autor pořádal v synagoze v New Jersey. Těšil jsem se na toto shledání několik měsíců. Udělal na mě nesmírný dojem. Byl výmluvný, okouzlující, prostý a sečtělý. Krátce, reprezentoval to nejlepší vyjádření všeho, co židovský život a kultura mohou humanisticky předvést člověku. Seděl u stolu na stupínku, nepřednesl žádnou formálně připravenou rozpravu, ale odpovídal po celý večer na otázky se zručností a kouzlem, které byly požitkem pro smysl i ducha.

Zmínil se o tom, že má rád Písmo a že je čte denně. Přidal, že několikrát za týden studuje Talmud s ortodoxním rabínem. Bůh mi nedovolil zeptat se tuto otázku veřejně, ale ke konci setkání jsem přistoupil ke stupínku a zeptal jsem se: "Do jaké míry vám vaše čtení Písma objasnilo příčinu této zkázy, s kterou se ztotožňujete jako vedoucí židovská literární osobnost? Myslím tím obzvláště Boží soud, o kterém Bůh mluví v závěrečných kapitolách třetí a páté Mojžíšovy knihy." Odvětil krátce: "Nemohu, ani to nechci vzít v úvahu."

Jeho odpověď mi jako bleskem objasnila naprostou neschopnost huma-

nismu i v té nejlepší formě vypořádat se se základní tragédií našeho věku a tím i s každou tragédií lidského života, právě tak jako v našem židovském příběhu. Autorovo zpracování zkázy, právě proto, že je tak skvostně literární, se stalo tím více groteskním a sentimentálním. Wiesel ukázal právě tak málo skutečného zájmu najít pravý a plný význam tohoto krveprolití, jako i ostatní, kteří přišli před ním. Viděl jsem tragédii mého lidu, ztělesněnou v tomto člověku.

Ve světle toho faktu odmítl vzít v úvahu vše, co nám Bůh přednáší. Jeho otevřenost a upřímnost reportéra selhala, když měl přijmout plné objasnění Boží spravedlnosti a milosrdenství. Toto literární dílo, svědectví, je sníženo na úroveň pouhého utrpení a lidského zla. Zapomíná, že... *všechna naše spravedlnost je jako nečisté hadry.* (Iz 64)

Pánové Wiesel, Moche, paní Schakterová byli poslové, kterým bylo dáno děsivé poznání zla, přesto nenalezli Krista a Jeho vítězství nad zlem. Jejich poselství bylo pravdivé, ale nesnesitelně neúplné. Nebyl v něm žádný reálný podklad pro naději.

Když ztratíme pravé porozumění pekla a Božího soudu, církev beznadějně oslábne ve svém svědectví a světa se ani nedotkne. Jestliže si Boží lidé počínají, jako by peklo byla jenom domněnka, a nejsou-li si ve vši vážnosti vědomí vzplanutí požáru, který přichází na zemi, a věčného trýznění ohněm těch duší, které pohrdly Božím Kristem, potom se staneme bezkrevnou, bezbarvou církví, skvrnou na tváři země. Kázání něčeho méně, než plné Boží pravdy nikdy nemůže přinést život.

Je to považováno za nezdvofilé mluvit o nadcházejícím Božím soudu.

Jak pohoršivé a nepokrokové. Jako skalní ateista jsem se smál karikaturám v časopisech, kde muži s dlouhým plnovousem nesli tabuli, na které bylo načmáráno: *"Čiňte pokání! Neboť se přiblížil den Páně!"* Když jsem byl obrácen ke Kristu, všechno se obrátilo. To, čemu jsem se dříve pohrdavě smál, беру si teď velmi vážně k srdci. To, co se mi zdálo tak hluboké a závažné, zní mi teď jako babské povídačky.

Výňatek z knihy Arthura Katze, židovského věřícího. "Reality, the Hope of Glory"

NEBEZPEČÍ BÝT NORMÁLNÍ

Mike Wallace uvedl svůj program "60 minut" příběhem o válečném zločinci, nacistovi - Adolfu Eichmannovi, hlavním architektu židovské genocidy, a poté si položil stěžejní otázku - jak je možné, že člověk dokáže jednat jako Eichmann? Byla to snad nějaká nestvůra? Šílenec? Nebo snad ještě něčím jiným - totiž docela normálním?

Děsivá odpověď na Wallaceovu šokující otázku přišla v interview s Yehielem Dinurem, člověkem, který přežil koncentrační tábor a svědčil proti Eichmannovi při Norimberském procesu. Filmový klip ze soudního přelíčení s Eichmannem z r. 1961 ukazuje, jak Dinur vchází do soudní síně, krátce se zastavuje a poprvé po 18 letech, kdy ho nacisty poslal do Osvětimi, se na něj upřeně zadívá. Poté Dinur začíná nekontrolovatelně vzlykat a padá k zemi. Přemohla ho snad nenávisť? Strach? Hrůzné vzpomínky? Ne, ani

12 ZÁPAS O DUŠI

jedno z toho. Dinur, jak Wallaceovi vysvětlil, si náhle uvědomil, že Eichmann nebyl žádný bohorovný armádní důstojník, nadčlověk, schopen poslat tisíce lidí do plynu. Tento Eichmann byl obyčejný člověk. "Dostal jsem strach sám ze sebe," řekl Dinur. "Věděl jsem, že dokáži, že jsem schopen učinit totéž. Že jsem totéž co on."

Wallaceovo shrnutí Dinurova hrozného zjištění - "Eichmann je v každém z nás" - je děsivým výrokem. Nicméně, stěžejní pravdu o lidské podstatě vystihuje docela přesně. Hřích je v každém z nás! Nejenom náchylnost k hříchu, ale hřích sám!

Znám to vlastně ze své nejintimnější osobní minulosti. Během vřavy kolem aféry Watergate jsem jednou seděl ve svém autě a přemýšlel o vlastním hříchu - nejenom o špinavé politice, ale i o hluboce zakořeněné nenávisti, pýše a zlu. To vše jsem velmi bolestně vnímal. Poprvé v životě mě zaplavil pocit nečistoty. A nejhorší na tom bylo, že se tomu nedalo uniknout. V těchto momentech jsem pocítil, jak mě neodolatelná síla přitahuje do rukou živého Boha.

Od onoho večera, po celá léta, jsem si více a více uvědomoval svou hříšnou podstatu. Nyní však nade všechnu pochybnost vím, že to, co je ve mně dobrého, pochází pouze skrze poznání Ježíše Krista.

Věda, výchova a vzdělání nezměnily zlou morální podstatu člověka ani o píď. Lidské srdce může změnit pouze evangelium Ježíše Krista. Prostota tohoto evangelia činí Boží slib vysvobození z hříchu velmi apelující.

Charles Colson sloužil v Bílém domě jako poradce bývalého presidenta USA Richarda Nixona během turbulentní

aféry Watergate. Po vykonání trestu za angažovanost ve skandálu založil a nyní vede organizaci Prison Fellowship - Vězeňské společenství, celonárodní misii pro vězně. Je také velmi plodným křesťanským autorem.

- Přeložil Pavel Bartoš -

KAZATEL STARÉ ŠKOLY

Duchovní podstatu svobody můžeme odmítnout, přesto, budete se mnou souhlasit, že je jeden kazatel ze staré školy, který mluví dosti hlasitě a naprosto srozumitelně. Není sice populární, a přesto ho poslouchá celý svět, neboť cestuje po celé zeměkouli a mluví všemi jazyky. Navštěvuje chudé i bohaté. Káže nejen katolíkům a evangelíkům, káže všem, kteří mají nějaké náboženství, ale i těm, kteří nemají žádné. Ať má jakýkoliv proslov, obsah jeho kázání se nikdy nemění. Je opravdu dobrý řečník a často probouzí city, které by žádný jiný kazatel nedokázal vyvolat. Přivádí k pláči i ty lidi, kteří nejsou zvyklí plakat. Obrací se na rozum, srdce i svědomí svých posluchačů. To, co říká, nikdo ještě nedokázal vyvrátit. Není ani jedno svědomí, které by se v jeho přítomnosti alespoň na okamžik nezachvělo, není ani jedno srdce, které by při jeho vážných proslovech mohlo zůstat lhostejné.

Celý svět ho proklíná. A přesto vždy nalezne vhodné prostředky, aby všichni lidé mohli slyšet jeho hlas. Tento kazatel není vzdělaný, ani taktní. Často přeruší veřejnou slavnost, anebo přijde uprostřed soukromé zábavy. Cíhá u dveří tanečních sálů, hostinců i diskoték. Často navštěvuje kanceláře a tovarny. Je možné se s ním setkat při

sportovních akcích všeho druhu. Každého dne dopadá jeho stín na silnice a dálnice. Bez ohlášení vstupuje do každého soukromého bytu. Navštěvuje také nejvýznačnější osobnosti. Líbí se mu zámky i paláce. Avšak nepohrdá ani nejhudšími ulicemi, aby tam konal svou práci. Jmenuje se SMRT!

Je snad někdo, kdo ještě neslyšel kázání tohoto starého kazatele? Jeho židlí je každý náhrobní kámen. Také v novinách má vyhrazené zvláštní místo. Každý smuteční šat připomíná jednu z jeho návštěv. Často vidáme jít posluchače tohoto svrchovaného kazatele na hřbitov. Kolikrát asi se už obrátil na vás? Náhlým úmrtím vašeho souseda, odchodem některého z vašich příbuzných, ztrátou přítele nebo vašeho milovaného manžela či manželky. Možná, že jste ztratili i milované dítě. Všechny takové události jsou vážná napomenutí tohoto starého kazatele.

Jednoho dne, možná už velice brzo, poskytnete mu i vy text a jeho hlas zazní nad vaším hrobem a uprostřed vaší rodiny. Děkujte Bohu, že jste ještě živ a že ještě máte čas dát do pořádku otázku svých hříchů. Můžete odmítat Bibli, a jestliže vás to baví, snažit se i vyvrátit všechna její tvrzení. Můžete se smát jejím naučením a pohrdat jejími napomenutími. Ano, můžete dokonce odmítat i Spasitele, o Němž ona mluví. Můžete se také vyhýbat hlasatelům evangelia. Vždyť vás nikdo nenutí chodit do kostela na bohoslužby, anebo do nějakého křesťanského shromáždění. A když je někde evangelium zvěstované, můžete jít pryč anebo odporovat. Ale když se vám takto podaří zbavit se Božího slova a služebníků Krista, co uděláte s oním starým kazatelem? Máte nějaký prostředek, aby se k vám ne-

přiblížil? Můžete ho zastavit, když je jednou na cestě? Myslíte si, že se dá ovlivnit pokroky vědy a techniky, aby změnil své zásady a svou praxi?

Ať jste kdokoliv, zamyslete se nad budoucností, která vás čeká! I váš život může brzy skončit, vaše radosti jednou přestanou. Jednoho dne se budete musit vzdát i svých zájmů a prací. Jakou cenu budou mít majetky a pocty ve chvíli, kdy se vaše tělo bude navracet v prach?

- Traktát - POSEL POKOJE, pošt.
př. č. 21, 530 03 Pardubice 3

KŘESŤANSTVÍ, JAKÉ SVĚT NEZNÁ

V jedné obci zemřel ve stejný den řidič autobusu a tamní farář. Oba předstoupili k poslednímu soudu a Bůh rozhodl takto:

"Řidič ať vstoupí do nebe a farář půjde do pekla."

Faráře se rozsudek dotkl a zdál se mu být pochopitelně nespravedlivý.

"Jak je možné, že takový opilý a ničema, který často řídil autobus pod vlivem alkoholu, jde do nebe, a já, který jsem zasvětil celý život duchovní službě, mám za odměnu peklo?"

Bůh mu odpověděl:

"Zatímco ty jsi miluvl, lidé v kostele spali. Ale když tento řidič v opilosti řídil autobus, i ten největší ateista se modlil!"

Podobné vtipy můžete vyslechnout všude na světě, v různých obměnách od různých lidí. Nicméně, vždy jsou přijímány s úspěchem jim náležejícím - tedy smíchem. U přítomných křesťanů však vyvolávají jakousi nejistotu a kyselost ve tváři. Asi takovou kyselost, jako

14 ZÁPAS O DUŠI

měl farář, když protestoval před Bohem proti rozsudku. Křesťané se tak jaksi automaticky stavějí na stranu duchovního, aniž by se zamysleli nad myšlenkou samotného příběhu, aniž by si uvědomovali, co tím sami o sobě vlastně říkají. Církevní život jim již natolik vryl do podvědomí fráze, že ocitnou-li se v konkrétní životní situaci, reagují bez rozmyslu.

Zajisté by se dalo říci, že podobné vtípky zostouzejí křesťanství a měli bychom v nich vidět jistou formu diverze, neboť je zde zesměšňována "práce na Ježíšově vinici". Zajisté by se dalo říci, že humoru je vůbec třeba se stranit, neboť "*blahoslavený je ten, kdo na lavici posměvačů neseďá*". Oprostěme se však od frazeologie, která si říká křesťanská, oprostěme se od studu a sobecké kyselosti, oprostěme se od předpojatosti a staňme se alespoň na chvíli těmi obyčejnými, myslícími lidmi, abychom mohli pohlédnout nezastřeným pohledem. Osobně mám z tohoto vtípu pocit, jako by patřil do evangelia. Jako by jeho autorem byl kdosi, kdo dobře znal Ježíše. Ve skutečnosti tomu tak samozřejmě nebylo, neboť autor chtěl zajisté oslavit opilce před farářem a vůbec si neuvědomil, že v základním principu interpretuje Bibli. Nevyzvedl totiž opilce, ale člověka, přivádějícího lidi ke křesťanství, byť divokou jízdou v autobuse. Neponížil faráře, ale člověka, jenž zasvětil svůj život čemusi, u čeho lidé spí, co nepotřebují. Považujete to za protibiblické?

Lidé tohoto světa se rádi posmívají falešnému svatouškování, jímž se chlubí církev. Posmívají se umělé svatozáři nad hlavami duchovních, zkrátka velmi rádi se smějí všemu tomu, co je směšné. Nikdy si však netropí žerty ze sku-

tečných hodnot, ale tyto sami hledají, po těch sami touží. V Bibli je poselství pro svět. V uvedeném vtípu je však poselství pro křesťany. Alespoň pro všechny ty křesťany, kteří místo aby pomohli bližnímu, křičí na něj: "*Vezmi svůj kříž a následuj Ježíše!*" Pro ty křesťany, kteří neznají jinou módu, než tu tesilovou, neboť se "nepřipodobňují tomuto světu", ale především pro ty, kteří se neumějí smát, i když ve shromážděních tak často hovoří o radosti. Jejich křesťanství však nikdo nepotřebuje. Nepotřebují ho ani oni sami. Jsou v něm pouze udržování ostatními souvěrci, kteří si pod tímto pojmem již ani nic jiného nedokáží představit.

Často mluvíme o evangelizování světa, o poslední době, či o bohaté žni. Často se tváříme, jako bychom to byli právě my, kdo může zachránit svět. Svět nás ale nepotřebuje. Svět se zmítá v různých živých ideologiích, v nejrůznějších -ismech a velikášských snech, které se hrouťí do ekologické, morální, společenské a duchovní katastrofy. Lidé touží po absolutních hodnotách, po pravdě, lásce, přátelství a porozumění. A my jim tyto hodnoty nedokážeme nabídnout. Dokážeme o nich pouze mluvit. A to ještě tak nudně, že u toho lidé usínají. Není divu, že pak v anekdotách posílají faráře do pekel.

Křesťané neoslavují pravého Boha pouze v neděli zpěvem duchovních písní a při modlitebních chvílkách. Zkuste během zbývajících šesti dnů udělat pro někoho něco, co jste ještě neudělali. Zkuste učinit šťastného někoho zcela bezvýznamného. Někoho, kdo vám to třeba nikdy nemůže vrátit. A možná v sobě naleznete nový rozměr. Možná, že pocítíte fantastický pocit štěstí, s nímž je celý svět naráz ve-

selejší. Budou se ptát, co to je - a bude to Ježíš.

Nepotýkejte se s problémem, kdo je větším bratrem, ale zkuste být někomu přítelem. Nevkládejte na lidi kříže, ale zkuste jim ulehčit jejich břemena. Po-daří-li se vám to, budete odměněni přátelstvím. Budete-li rozdávat radost, budete sami šťastni. Budete někým úplně jiným, mnohem bohatším.

A to je právě ono, co můžeme světu nabídnout, na co svět neustále čeká. To, co se marně snaží filozofové postihnout ve svých dílech. To je křesťanství.

Ježíš vám zajisté neodpustil hříchy proto, abyste si o tom povídali v modlitebnách, ale právě proto, abyste se již nemuseli zabývat svou hříšnou podstatou, aby vás již netížila vlastní špatnost, abyste mohli s klidným srdcem vyjít do světa a konat Boží dobro. Abyste mohli být vyrovnání, jistí, abyste mohli představit lidem Boha v pravdě, v upřímnosti a dokládat to vlastním příkladem. Zemřel za vás proto, abyste mohli být svobodní. Abyste mohli tuto svobodu prožívat v každodenním životě a říkat o ní světu. Jste-li svobodni, znamená to, že nejste ničeho otroky. A když ničeho, pak ani náboženství. Když ničeho, pak ani žádné dané formality. Neboť *"není člověk pro formu, ale forma pro člověka"* - řekl by Ježíš. Jste-li svobodni, nemusíte se při anekdotách tvářit kysele.

To je křesťanství, jaké svět nezná. Křesťanství, jaké kdysi měnilo národy. Takové křesťanství, které mnozí cítí ve svých srdcích, ale které díky pevnému sevření uniformních tradic nedokáží ventilovat. To je křesťanství, jaké je potřeba.

- K.B.

JAK UNIKNOUT NUDĚ?

Většina lékařů nám potvrdí, že nejhorší ze všech lidských nemocí je ta, které se nemůžeme dotknout nožem ani pilulkami. Tato nemoc se šíří celým světem, je to jisté míry civilizační choroba. Každý den jí přibývá, každý den má nové oběti. Ne, není to všemi obávaná a zhoubná choroba AIDS, ale obyčejná nuda. Nuda je vnitřní trýzeň a lidé udělají skoro cokoli, aby jí unikli. Budou se opíjet, požívat drogy, vrhnou se do všemožných bláznivých nápadů; budou trápit sebe a ostatní lidi, jen aby unikli. Až někdo objeví lék proti nudě, skončí více lidských tragédií než mohou odstranit všichni lékaři a nemocnice dohromady!

Ano, lékaři mají pravdu. Nikdo nemůže uniknout do složitosti lidského ducha skalpelem, nebo pomocí nejmodernějších přístrojů! Jistě, existují léky, které mohou ovlivnit a změnit myšlení i jednání člověka, ale to vše je jen dočasná změna mozkových pochodů pokud nejde o trvalé mentální poškození.

Proč se tolik lidí nudí? Jak se někdo může nudit ve světě, který je vzrušující a plný možností? Vždy jsme se domnívali, že obětí nudy jsou chudší lidé, ale dnes víme více. Tato "nemoc" zahrnuje všechny vrstvy lidí. Ve skutečnosti nejvíce nespokojenosti a neklidu je právě u těch, kde každé přání, pokud se týká bohatství, může být skutečností. Nejčastější zákazníci psychiatrů jsou lidé z bohatých kruhů.

Lidé, kteří žijí v chudobě a sní o tom, jak by jejich život zrůzověl, jen kdyby měli to či ono, jen kdyby si mohli dopřát, vidět, zkusit a zažít, netuší, že

právě to vše by udělalo ze současné nespokojenosti pravé peklo. Mnozí zámožní lidé chodí od zábavy k zábavě, jezdí z jednoho světadílu do druhého, mění manželky i partnery, hledají nové cesty, jak uspokojit svoje náročné choutky. I mladí lidé projevují nepokoj, který začíná hlasy dětí: "Mami, co mám dělat?" Rodiče, v jejichž domově žije jeden nebo více dorůstajících mladých lidí, vědí, že honba za vzrušením je nekonečná a často se rovná naprosté hysterii. Mnoho mladých lidí v touze po vzrušení nachází sex, drogy, alkohol a nezná žádné meze. Manželky doma propadají alkoholu, kouření a často i postranním pletkám. Svádějí svoje slabosti na bezútěšné opakování každodenních úkonů; vypravit děti do školy, umývat nádobí, prát, žehlit a zamestat podlahy a stále dokola.

Co je zdrojem nudy; nudy, o které lékaři říkají, že je příčinou mnohých nemocí světa? Nuda je neoddlitelné dvojče duchovní prázdnoty. Unudění lidé jsou prázdni lidé. Nuda je nemoc, která napadne každého, kdo nemá pro co žít, kromě sebe. Nuda je prokletí, které postihne prázdné srdce, které je příliš líné nebo zbabělé přijmout zodpovědnost; příliš bojácné dát se druhým ve službě lásky.

Duchovní založení těch, kdo se oblékají a jednájí způsobem pohrdajícím všemi společenskými zvyklostmi, je těžko pochopitelné. Jejich chování představuje velkou vnitřní prázdnotu, snahu oddělit se od zodpovědnosti, zmenšit životní požadavky a činnost, aby člověk nebyl zranitelný. V každém z nás je snaha uniknout životnímu boji. A únik je na prodej v láhvi alkoholu, krabičce pilulek nebo v křesle psychiatra. Ale to není nic jiného než návrat do

děťtinského stavu, kde se někdo jiný stará o všechny životní potřeby. Psychologové tomu říkají retrogresivní fantasie, nebo-li dobrovolný pokus dosáhnout pasivního ráje bez jakékoliv námahy. Hlavním zdrojem utrpení je nesplněná touha. Utrpení může být zmenšeno snížením požadavků. Ve skutečnosti se jedinci, kteří pohrdají hodnotami a zákonem společnosti, nezřikají pohodlného života, jenom chtějí, aby jej pro ně opatřil někdo jiný! Musí to být hanba pro ty, kteří ještě mají schopnost se stydět, když se musí obrátit k pohrdanému a nenáviděnému sociálnímu zřízení pro útulek a stravování!

Ne každý prožívá nudu i v nudném prostředí. Někteří kolem nás našli ušlechtilý cíl a smysluplný život. Jejich obzor se rozšířil za hranici vlastního a dočasného života. Ježíš řekl:

♦ *Život člověka nespočívá v nadbytku věcí, které vlastní (Lk 12:15)*

Cíl věřícího člověka je daleko vyšší než tento život. Ten, kdo poznal Boží pravdu a řídí se podle ní, zaměří se na něco mnohem vyššího než pouhé zajištění pozemské existence. Ve sháňce po příčinách a nápravě nudy nevyhnutelně přijdeme k tomu jedinému, co dává smysl a je obsaženo v dopise apoštola Pavla ke Koloským: *Pečujte o duchovní věci, ne o pozemské (3:2)*

Když budete následovat tuto radu, nebudete se nikdy nudit, nikdy se nestanete obětí pasivity, kterou je naše generace postižena. Budete žít v duchu Ježíšova napomenutí:

♦ *Neshromažďujte si poklady na zemi, ale skládejte si poklady v nebi... Protože kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce." (Mt 19,21)*

Ale právě to není populární dnes, kdy se v sociálních, politických a nábo-

ženských kruzích klade důraz na dočasné věci. Pravý opak toho, co zdůrazňuje bible. Hlavní zárukou věřícího je příslib věčného života.

Řekli jsme, že nuda je prázdnota a bezúčelnost, ale z vědeckého hlediska není nikdy nic prázdného. Říkáme o sklenici, že je prázdna, ale sklenice je plná vzduchu, když ne ničeho jiného. Pán Ježíš nám dává podobenství o domu, který byl vyprázdněn, ale nezůstal prázdňý dlouho. Brzy byl vyplněn něčím jiným. A to je podobenství našeho života.

Duchovní hlad hledá uspokojení všude. Říká se o některých lidech, že nikoho nemilují, ale ani to není pravda. Skoro s jistotou můžeme říct, že milují sami sebe, ale také mohou mít rádi psa, koně, nebo svůj automobil. Tak zvané "nic" si osvojí všechny možné tvary, velikosti a stupně! Čím více se lidé odvracejí od Boha a od pokladů, pro které byli stvořeni, tím více zaplňuje vakuum celá řada náhražek. Nemusíme je vyjmenovávat, protože jsme si jich všichni vědomi - všemožné úsilí vyplnit čas, prostor - utlumit bolest, vytvořit třeba jen umělou iluzi smysluplné existence.

Jednou takovou iluzí je zábava. Zábava za každou cenu, i kdyby nás stála poslední groš. Pornografie, tvrdé drogy i tvrdá muzika, narkotika, zpití do němoty otupují nešťastníci svoji mysl, aby nerozjímala a nepřemýšlela. Proč tak ohromný náklad času a peněz na kratochvíli, na vzrušení smyslů aby duchovně mrtvý člověk získal chvilkový a jen dočasný pocit životosti? Je to proto, že lidé nejsou šťastní? Ne, ne tak docela. Je to proto, že nenachází životní naplnění a žádné náhražky neuspokojí prázdnou duši. Cítí se dobře jenom

chvíli, jako po dobrém obědě, ale i ten brzo stráví a hlad se vrátí.

Co je lék na nudu? Kdo jej našel, může odpovědět. Prožil hledání, rozčarování, prázdnotu a pak vítězství! Našel to, co hledal. Je to vztah Syna k Otci, přibuzenství s Bohem skrze Pána Ježíše Krista. Dokud byla naše láska upřena k věcem na zemi, trpěli jsme chronickými zklamáními; ale když jsme pozdvihli oči k nebi, nový svět svítal! Našli jsme plnost života, kterou znají jen věřící. Objevili jsme smysl převyšující malé světélko existence. Život se stal významnější a plnější s Kristem v srdci. Není to jen ujištění věčného života, ale potěšení, povzbuzení a náplň, která přijde, když seznámíte druhé s Kristem a vezmete je s sebou na cestu s Ním. V tom není prázdnota. To jsou nejradostnější chvíle života! A ještě poslední rada, jak na nudu. Tak tedy: Když vyprázdníte svůj život od sobeckosti a vyplníte jej Kristem, bude váš únik od nudy úplný. A takový život stojí za to.

Volně zpracovaný překlad J. D. Jess

NOVÝ VĚK A CÍRKEV

5. pokračování

Nový věk proniká do církve a na Západě jsou novověkisté, v církvi pevně uhnězdění. A opět to není nic nového pod sluncem. Pronikání nebiblických učení do biblických sborů je tak staré jako křesťanství samo. Bible nás neustále varuje:

Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale nezůstali s námi, aby vyšlo najevo, že nepatří všichni k nám, kdo jsou s námi. (1J 2,19)

Když Satan nemohl zničit biblickou církev Ježíše Krista zvenku, nastěhoval se dovnitř. Dovolte, abych uvedl ve zkratce jen dva příklady, jak snadno se do církve zatáhnou nebiblické nauky. Víím, budu teď chodit po tenoučkém ledě. Někteří z vás se mnou nebudete souhlasit, ale je potřeba pochopit širší souvislosti Nového věku. Jsem prostoreký, jak to vystihl jeden z našich čtenářů:

"Forma časopisu Zápas o duši se mi líbí hlavně pro svůj nekompromisus, nebo řekněme biblický radikalismus. Žádné - to je myšleno jen obrazně, to už dnes neplatí a podobně - jak jsem to mockrát slyšel."

Pařížské "Svědectví" nás nazvalo biblickými těžkotonážníky v tom nejhorším slova smyslu. Jsem ortodoxní biblista a jenom bible je můj metr, nic mimo ní, i kdyby celý svět se všemi doktory teologie tvrdil přesný opak. Mám rád všechny, nikoho nenapadám, jenom chci ukázat, jak je jednoduché manipulovat s křesťany, s protestanty i katolíky, kteří nestojí na pevných biblických základech. Rád vše odvolám, jestliže mi biblicky, a ne citově vysvětlíte, kde se mýlím. Citových nařčení, bez jediného biblického podkladu, bez biblického soudce, jsem už zažil hodně. Tak tedy:

Ve dvoutisícileté historii církve můžeme snadno vystopovat, s jakou snadností a upřímnou naivitou církev objímala a objímá nepřátelské učení vynalezené přímo v jejím středu. Jeden z nejstarších příkladů je Řím. Dokud byli ranní křesťané bibličtí, Řím je pronásledoval a předhazoval vyhladovělým lvům. Křesťanství nebylo lvy roztrháno, naopak rostlo. Nabylo takových rozměrů, že císaři Konstantinovi nezbylo nic

jiného, než ustanovit křesťanství státním náboženstvím. Kdykoliv se však stát promíchá s církví, opravdová církev je biblicky oslabena. Ježíš jasně učil: *"Co je císařovo, dej císaři, a co je Boží, dej Bohu."* Být v církvi, v Ježíšově těle, bylo a je vždy osobní rozhodnutí, nikdy ne státní nařízení. A tak se státním Konstantinovým nařízením, ne osobním rozhodnutím, do církve nahnulo nespočetné množství římských pohanů, kteří byli polyteisty. Ti měli bůžka pro každou lidskou činnost. Pro myslivectví, hornictví, cestování, prodávání, kupování, lásku atd. A co udělali tehdejší křesťané? Místo aby tento polyteismus biblicky odmítli, přisoudili svým neváženějším zemělým pohanské ochranné funkce patronů. Tímto příkladem chci jen ukázat, jak jsme my všichni, tehdy i dnes, nejsme-li biblicky zakotveni, náchylní z naivní lásky, pokoje a přátelství, zapomenout biblická přikázání. Stejný princip a stejnou metodu používají dnes novověkisté, jejichž světská láska, pokoj a univerzální přátelství jsou těmi nejpřitažlivějšími vnařidly a nejen pro křesťany.

V 18. století pronikl do intelektuální Evropy, především do Francie a Německa racionalismus, který v podstatě učí, že člověk, spíše jeho intelekt, je inženýrem lidského osudu. Jestliže správně použijí hlavu, vyřeší všechny problémy. To je to poroučení větru a dešti, to je ta filosofie, která spoléhá jenom na individuální nebo kolektivní racionalitu - rozum. Racionalismus tentokrát napadl převážně protestanty. Mnoho protestantů začalo věřit, že biblické zázraky jsou vlastně jenom pohádky, protože se nedají rozumově, naturalisticky, racionálně vysvětlit. Nevěřící se do 19. století v podstatě vy-

skytovali jen mimo církev. Počínaje 19. stoletím se mnoho, do shromáždění chodících stalo nevěřícími skrze tzv. racionální myšlení a pochybnou logiku. V protestantských kruzích nastala doba teologického liberalismu. Deismus, teologie mrtvého boha zavládla v mnoha shromážděních. Bůh prý vše udělal, odstoupil a nechal své stvoření na pospas lidskému vývoji. Proto byla evoluční domněnka přijata i církevními kruhy. Dobře si vzpomínám, že i můj bohabojně vychovaný, a do určité míry věřící otec, přijal bez zábran evoluční nesmysl. Novoortodoxní teologie ovládla protestantismus v první polovině 20. století. Bible přestala být sama o sobě Boží slovo. Božím slovem se stala teprve tehdy, až ji jednotlivec přijal. Tedy, zda-li je bible Boží slovo, záleželo na subjektivním rozhodnutí jednotlivce. Liberální teologie skrze autonomní racionální rozumování roztržila duchovnost úplně a zbavila bibli její neomylnosti a nadpřirozenosti. Tohle byl počátek konce naší již stejně chabé morálky.

Historie lidstva posledních dvou tisíciletí vrávorá od duchovní mystiky k racionální logice. V posledních 50 letech se začínáme odtrhovat od racionálnosti a přiklánět k emocionalitě, která otevírá cestu Novému věku. Už i mezi věřícími začíná převládat filosofie - dělej to, co tě uspokojuje, co ti dělá dobře. Tento typický emocionální projev je odtržen od rozumu i ducha. Proto církev, tím myslím věřící, ve velké většině už nemá příliš velké morální potíže s rozvodem, potraty, alkoholismem, manželskými neshodami, neposlušností, útekem dětí, sobeckým hromaděním peněz a bezohledným korytářstvím. Emocionalita převládla. Pře-

cházíme od "co děláš" k "jak se máš." Vidíte ten kvalitativní posun v hodnocení? Racionalita kladla důraz na "dělání." Co děláš, čeho jsi dosáhl je nejvyšší hodnota racionální logiky. Dnes však "dělání" ztrácí nejvyšší hodnotu a je vystřídáno "bytím." Jinými slovy, "jak se máš, jak žiješ?" Životní úspěch se neměří racionálně, čeho jsi dosáhl, co jsi za sebou zanechal. Úspěch se začíná měřit iracionální citovostí - jak si žiješ, jak si užíváš a jak uspokojuješ své smysly. Dnes nás víc zajímá, kam kdo pojedete na dovolenou a jak si žijeme, než co tvoříme. Nepodložená emocionalita vede k sobectví, které otravuje pracovní vztahy.

A tak snadno můžeme vydedukovat, že emocionalita, která se vplížila do všech odvětví lidské činnosti, začíná ovládat i věřící, tak jako kdysi středověká duchovní mystika a porenasanční racionální chladná logika. Racionální novoortodoxní chladná teologie popřela zázraky a tak způsobila emocionální reakci, která dnes způsobuje mezi věřícími zázraky na běžícím pásu. Tisíce plní stadióny a společně vrávoráme ode zdi ke zdi. Kde je biblická vyrovnanost našeho ducha, rozumu a citu?

Většina věřících se topí v prožitkové emocionalitě, která je vzdálena duchu i rozumu. Hovořím o trendu, jenž je, jak se zdá, nezadržitelný. Nehovořím o jednotlivcích nebo jednotlivých shromážděních. Mnoho emocionalitou nahodaných věřících je jako suchá houba, aby do sebe vsákla citové náboženské prožitky, zážitky, obzvláště když chutnají jako stolování se samotným Bohem. A Nový věk se svými meditačními spoji s panteistickým bohem dodá tolik zázraků a prožitků, kolik si jich emocionalitou, ne Božím slovem

20 ZÁPAS O DUŠI

Živení věřící budou přát. Nezapomeňme, že tak jako démoni mohou mluvit pravdu, tak podobně mohou pod satanským vlivem produkovat nadpřirozená znamení - zázraky. Bible nás varuje i v této otázce:

♦ *Neboť vyvstanou lžimesiášové a lži-proroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné. (Mt 24,24)*

Budme opatrní nejen s proroctvími, ale i se zázraky. Jejich skutečnost ještě nezaručuje Boží původ. Satan se nemůže odhalit tak, aby pod svým jménem získával učedníky z řad věřících. Musí na to oklikou, chytře, stejně jako na Evu. Satanova nabídka musí uspokojit poptávku. A poptávka je po náboženských prožitcích. Obzvláště v církvi se Satan musí ohánět biblí, aby zněl pravdivě. Satan prodává své smrtelné zboží pod rouškou náboženského a vědeckého žargonu. Vždyť pod rouškou vědy byl přijat i darwinistický nesmysl. A tak Satan dobývá území kouskem po kousku a podkopává v našich srdcích svrchovanost Boha. Povězme si jen o třech metodách, které Satan používá, aby našel cestu do srdcí věřících.

První Satanova cesta do věřícího srdce je psychologie. Nezapomeňme, že většina psychologie je založena na světském nebiblickém pohledu na člověka. Podobně jako z evoluční domněnky, tak i ze světské psychologie se stala filosofie a náboženství. Světská psychologie se ve své podstatě přičí biblí. Duše, psyché, je z hlediska sekulárního psychologa úplně jiná, než co o duši učí bible.

Za prvé, člověk je prý výsledek nevidomých evolučních sil, proto prý nezhrěšil a nepotřebuje být spasen. Bible však učí, že člověk není výsledek

nevidomých evolučních sil, protože:

♦ *Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, muže a ženu je stvořil. (Gn 1,27)*

Bůh nepoužil evoluci z mnoha důvodů:

♦ *I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul ... Vzal jedno z žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. (Gn 2,21-22)*

Z Adamových žeberních X-ových chromozómů byla stvořena dokonale vzrostlá žena a ne vyvíjející se opička.

Za druhé, člověk je prý schopný vyřešit své problémy skrze svůj intelekt, vzdělání a vlastní úsilí. Bible naopak učí, že člověk není schopen vyřešit své problémy skrze intelektualismus, vzdělání a úsilí, protože Ježíš jasně říká:

♦ *... beze mne nemůžete činit nic. (J 15,5)*

A Pavel dodává:

♦ *... všichni, Židé i pohané jsou pod mocí hřichu, jak je psáno: ... všichni se odchytili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. (Ř 3,10,12)*

Za třetí, člověk se musí mít rád, musí se naučit sebelásce napříč svým očitelným nedostatkům. Bible však učí, že se sebelásce rozhodně učit nemusíme:

♦ *Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale žítí je a stará se o ně. (Ef 5,29)*

Všichni nenávidíme své nedokonalosti, protože máme rádi sami sebe, což není nic špatného. Kdybychom se opravdu nenáviděli, jak nám psychologové často namlouvají, potom by nás naše nedostatky měly těšit.

V dnešní psychologii zaujímají významná místa jóga a hinduistické rituály. Většina západních křesťanů upřímně

věří, že se psychologie a biblické křesťanství vzájemně podporují. Ve skutečnosti je světská psychologie mezi křesťany jako vlk mezi ovci. Jenom bible má odpověď na psychické problémy křesťanů. Světská psychologie učí, abychom přijali a smířili se se svými nedostatkami. Místo úprku od hříchu psychologie nabádá - nemějme výčitky svědomí a budeme se cítit lépe. Akceptuj se takový, jaký jsi, protože jsi někdo a máš svoji vnitřní hodnotu. Psychologie odvozuje lidskou významnost z člověka a v tom vězí kámen úrazu. Křesťané musí vzhlížet k Bohu, aby poznali, v kom vězí jejich hodnota. Když Izajáš spatřil Boha, zahořekoval:

♦ *Běda mi, jsem ztracen, jsem člověk nečistých rtů. (Iz 6,5)*

A věrný Boží služebník Jób řekl:

♦ *Jen z doslechu (Bože) o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu. (Job 42,5-6)*

Poznejme svoji hodnotu skrze Petra:

♦ *Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: "Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný." (Lk 5,8)*

Poznejme svoji hodnotu skrze Pavla:

♦ *Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti. (Ř 7,24)*

Samozřejmě, každý člověk má v sobě Bohem vrytou touhu po významnosti. Vždyť jsme všichni byli stvořeni k Božímu obrazu. Křesťan však musí hledat svoji hodnotu v Bohu a ne v sobě. Bez něho jsme nuly.

Když se Mojžíš vzpíral, že nemůže vést Židy, že na to svou malostí nestačí, tak mu Bůh psychologicky neporadil - ale Mojžíši, to zvládneš, akceptuj se, vždyť jsi vlastně schopný člověk. Bůh Mojžíše nepovzbudil polechtáním jeho

osobnosti. Boží psychologie je obrácená o 180 stupňů. Bůh Mojžíšovy nedostatků úplně přešel a dal mu následující povzbuzení: *Já budu s tebou!* A dodal: ♦ *"Jsem, který jsem."*

Křesťan čerpá svoji významnost z toho, že existuje Ten, Kdo je s ním. A to je Bůh. Přesto, křesťané často spoléhají více na světskou psychologii než na biblického Boha.

Druhá Satanova novověká cesta do srdcí věřících je uzdravování. Satan nebyl daleko od pravdy, když řekl Bohu, co Bůh stejně ví:

♦ *Kůži za kůži. Za sebe samého dá člověk všechno, co má. (Jób 2,4)*

Člověk se nejvíce třese před smrtí a nemocí. Za uzdravení, jak Satan řekl, dá člověk všechno, vždyť se máme tolik rádi. Pro zdraví člověk podnikne i ty nejneobvyklejší a nejrakolomnější zoufalosti. A podobně Nový věk přináší nepřeborné množství uzdravovacích služeb, které jsou založeny na východních náboženstvích, praktikách, obzvláště na vnitřní lidské síle a vůli. Nový věk léčí tělesné a duchovní choroby hypnózou, psychoimunitou, akupunkturou, krystaly, představami, vnitřní vírou v sebe, spiritistickými vůdci atd. I Freud novověce věřil, že člověk je ovládán impulsy, které vycházejí z podvědomí.

Když ten Zlý tyto metody přenesl do církve, potom je musí ochutit biblí. Místo spiritistických vůdců Nového věku se věřícím představí Ježíš Kristus, který prý způsobuje emocionální léčení ducha a těla. Rozumějte mi dobře. Věřím, že Bůh léčí nemocné bez ustání, sám jsem nepodlehli téměř smrtelnému zánětu před 11 lety. Vždyť bible učí:

♦ *Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí*

22 ZÁPAS O DUŠI

a potrají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného ... (Jk 5, 14)

Emocionální léčení, které v americké televizi hraničí s davovou nepřičetností, srazilo oslavované evangelisty do hříchu a na povrch vyplovávají nové sexuální skandály televangelistů, podvody léčitelů. Věřící jsou rozčarování, nedůvěřiví a nevěřící vidí v křesťanech podvodníky a kramáře s Božím slovem. Vůbec se jim nedivím.

Třetí novověká Satanova metoda, kterou proniká do církve, je ekumenismus. Novověkisté a obzvláště Satan si jsou plně vědomi, že se všechna náboženství nemohou sjednotit na základě teologie. Universální doktrína je nemyšlitelná. Ortodoxní protestant a ortodoxní katolík se teologicky nedohodnou. Oba se pak v žádném případě doktrinárně neshodnou s muslimem. Proto nový církevní věk přichází s ekumenismem, což je smír ne na základě bible, ale na základě lidské humanistické lásky, pokoje, snášenlivosti a náboženského prožitku. Prožít náboženské slzyvňánější dojetí přece můžeme všichni. Učení Ježíše, Buddhy nebo Mohameda nesmí mezi nás vrazit klín. Úplně mě mrazí, když čtu prohlášení křesťanských vůdců, že Středozevní moře se nesmí stát novou berlínskou zdí, když jsme tu pravou berlínskou zeď strhli. Prý se musíme spirituálně sblížit s našimi bližními - muslimy. To ovšem znamená, dodávám už já, že musíme zapomenout biblické křesťanství, jinak se s muslimy nemůžeme duchovně smířit. Vždyť muslimové věří, že na kříži nezemřel Ježíš, ale Jidáš, a z hříchu se vykoupíme sami vzorným chováním. Ekumenismus vymazává všechna náboženství a nahrazuje je universálním

nábožensko-citovým prožitkem, který je zabředlý ve vnitřních pocitech člověka. A to je v podstatě esoterismus Nového věku.

Čtvrtá Satanova metoda je doktrína světské prosperity, úspěchu, bohatství, slávy a zdraví. Pokud vím, Ježíš nám křesťanům, kteří jsme obdařeni Duchem svatým, slíbil:

** To jsem vám pověděl, abyste nalezli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.*

Naše prosperita, úspěch, bohatství, sláva a zdraví nevězí ve světě, ale v Kristu, v němž máme pokoj, protože Kristus přemohl svět.

-pst- pokračování příště

* * *

NENASYTÍ SE OKO VIDĚNÍM

- právě vyšla kniha s bohatou barevnou přílohou z cest Jihovýchodní Asii a mezi domorodci indonéského Irianu. Objednejte si na luhačovické adrese.

PRECEPT MINISTRIES

V únoru letošního roku proběhl v Ostravě třídní seminář k biblické metodě studia "O Slově doslovně". Je proto možné, aby zájemci o toto studium některých biblických knih a témat si na adrese vydavatelství A-ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, objednali některé z těchto vydaných skript:

2. Timoteovi - úvod do studia metodou "O Slově doslovně",

Filipským - studium celé této knihy,

Manželství bez zklamání - biblické studium pro -náctileté k přípravě vstupu do manželství,

Příručka vedoucího - pro vedení skupinek, které budou studovat uvedenou interaktivní metodou.

V září t.r. se pravděpodobně uskuteční nový seminář ke studiu touto metodou.

Milým slovenským čitateľom

Berieme reálne rozdelenie našich štátov. V minulom čísle ZOD sme vás oboznámili o tom, že žiadame registráciu na Slovensku, o poštové povolenie zasielania novinových zásielok a o založení bankového konta.

Boh nám zehná a pomáha v našej práci, a môžeme vám dať potešujúcu správu. Tieto skutočnosti sú za nami. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky je registrovaná spoločnosť HCJB Rádiosieť ZOD-Slovensko so sídlom v Starej Turej za účelom šírenia "Biblickej zvesti" rádiom, televíziou, tlačou a následným písomným stykom. Taktiež je povolená distribúcia časopisu ZOD zo Starej Turej, čo ste si iste všimli v tiráži časopisu. Prácu distribúcie si vzali na starosť manželia Zavillovi.

V budúcnosti chceme v časopise "Zápas o duši" uverejňovať v slovenskom jazyku jednu stranu, alebo prílohu. Vo svojich myšliach a predstavách ideme i odvážne ďalej, a dívame sa na reálnu možnosť slovenského príspevku a článku, dokonca myslíme i na verziu "Zápas o dušu" v slovenskom jazyku. Podľa našich predstáv by to bolo reálne pre 5 000 odberateľov. Samozrejme, že očakávame i váš názor, modlitebnú podporu a ohlas prispievateľov v slovenskom jazyku.

Pre dobrovoľné finančné príspevky je už založený bankový účet, o čom sme se tiež zmienili v minu-

lom čísle. Je teda možnosť zaslania príspevkov složenkou typu "A" alebo našou pripojenou složenkou na účet: HCJB Rs ZOD SQ St. Turá, č. účtu: VÚB Trenčín exp. St. Turá 49134-202/0200.

V krátkosti vás oboznamujeme o krátkovlnnom vysielaní, o ktoré HCJB má záujem. Jedná sa o vysielanie do Stredne Ázie, Zakavkazska a do celej Afriky. V minulom čísle sme písali, že sa uvoľnili vysielacie kapacity na Slovensku. Začiatkom mája sme na slovenskú Radu pre rozhlasové vysielania podali žiadosť o prídelenie vysielacej frekvencie. Je možné, že v čase, keď čítate tieto riadky, už vieme výsledok rozhodnutia tejto Rady.

Máme však i v tomto smere ešte ďalšie smelé plány a vízie. Chceme totiž požiadať i o VKV vysielanie na Slovensku. Vedie nás k tomu i tá skutočnosť, že v Rumunsku už beží VKV vysielanie na dvoch vysielateľoch. Ide tu samozrejme o kvalitatívne lepšie vysielanie, vlastne príjmu vysielaného slova a hudby. Toto vysielanie iste sami nezvládneme a počítame so spolupracou s podobne zameranými vysielateľmi, ako napríklad s TWR Slovakia.

Táto práca nás naplňuje radosťou i očakávaním, že je to dielo Božie. Prosíme však i o váš modlitebný zápas o túto prácu, ako aj o akúkoľvek podporu a spoluprácu v tomto smere.

-maz

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

ZOD Distribuce

Ing. Bohuslav Vlček

U stadionu 379

CZ - 595 01 Velká Bíteš

Slovensko

ZOD Distribúcia

M. & A. Zavilla

Jiráskova 165/10

SQ - 916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno

96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá

49134-202/0200

11315 8017-ZO
CZ-41108 STETTI
U STADIONU 487/B
MARIE KOTMELOVA

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru

Ráno v létě v 7 hodin, v zimě v 6 hodin: 6 205 kHz (49m) a 11 835 kHz (25m)

Večer v létě ve 20 hodin, v zimě v 19 hodin: 11 530 kHz (25m).

TWR - Tirana, v pondělí ve 21,45 na středních vlnách 1 395 kHz.

ZÁPAS O DUŠI vydávají šestkrát do roka Pavel a Klára Steigerovi

HCJB Radiosieť ZOD, Box 893, CZ - 763 26 Luhačovice.

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1.

Podávání novinových zásilek povoleno:

Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3 - 1700/91 ze dne 8.2.1991.

Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.

SP č.p. ZsRP Bratislava. Čj. 1034-PO-1993 zo dňa 1.4. 1993